

Guds nærvær i lidelsen

AV BÅRD SVENDSEN

Hvordan finner vi mening i meningsløshet, håp i håpløshet?

Spørsmålene er blitt tilspisset etter det siste årets hendelser i New York og Washington, og de står også klart fram når en ser utviklingen i Midt-Østen og deler av Afrika. Mange trenger imidlertid ikke å gå så langt for å plages av dype eksistensielle spørsmål. Mange menneskers liv er så preget av lengsler og lidelser at det kan synes vanskelig å finne mening med egen tilværelse.

Slik jeg forstår evangeliene, har Gud aldri lovt oss at vi skal få lettvinne og enkle liv om vi bare følger Ham. Jeg har derfor aldri hatt sansen for kristen-karismatiske holdninger om at tro på Gud løser fysiske, psykiske og økonomiske problemer. Jeg har aldri festet lit til budskap om at alt vil bli bedre bare vi priser Jesus. Tvert imot. Jesus sier at det koster mye å være Hans disipler. Han kaller oss til å gi bort det vi eier og møte ham med tomme hender. Han kaller oss til en oppofrelse og en hengivelse som er vanskelig å gripe for mennesker som er vokst opp i en velstandskultur.

I evangeliene lover Jesus verken lykke eller velstand. Han er fullt klar over at livet på jorda for mange fortoner seg både brutalt og vanskelig. Han er fullt klar over menneskers skrøpelig og sårbarhet.

Og dermed gir han bare ett løfte: "Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende." Han lover at Guds Ånd skal være med oss i alle situasjoner, gjennom alle prøvelser, gjennom alle lidelser, gjennom all meningsløshet og håpløshet. Han lover den fullstendige hengivelse.

Dette løftet gir meg styrke og håp. Det gir meg ingen illusjoner om at livet eller verden kan bli fri for lidelse, men det gir meg håp om at selv i det ytterste mørke og den dypeste avgrunn er Gud til stede i kjærlighet. Selv om vi fjerner oss fra Guds vilje, selv om vi velger feil, selv om vi utsettes for smerte og prøvelser. Gud er til stede i kjærlighet.

For noen år siden var jeg dypt involvert i redningsarbeidet etter en større gruveulykke. Noen uker etter de døde var begravet og de overlevende begynte å komme til hektene, snakket jeg med en av arbeiderne som hadde vært fanget i gruva i timesvis. Jeg spurte ham hvordan han hadde holdt ut den ulidelige ventingen, hvordan han hadde klart å bevare fatningen.

Han fortalte om de grusomme første timene som hadde vært fylt av klaustrofobi over å være inne-stengt i en trang gruvegang uten lysglimt. Deretter hadde han blitt

redd for å dø. Han var alene i verden uten nære gjenlevende slektninger og hadde lurt på om noen ville savne ham. Denne tanken hadde nær drevet ham til vanvidd. Han sa han aldri hadde følt sin egen ensomhet som så nådeløs. Han hadde aldri følt seg så sjelelig naken.

Han hadde vandret rundt i labyrinten av kryssende gruve-ganger og ikke ant hvor han skulle gå. I retningen han mente gikk mot dagen var alle veier blokkert av ras og sammenbrudd.

Så hadde han kommet til å tenke på sin avdøde bestemor. Hun hadde sunget en sang for ham da han var liten: "Jeg følger Kristi lys." Tanken hadde overrasket ham for han var ingen religiøs mann. Han hadde begynt å nynne på melodien og sunget og sunget ustanselig. Flere timer hadde gått. "Men hvordan kom du deg opp," spurte jeg. "Fant redningsmannskapet deg?" "Nei," svarte han. "Jeg fulgte Kristi lys."

